BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
den 31 juli 2003 *

I mål C-208/03 P-R,

Jean-Marie Le Pen, Saint-Cloud (Frankrike), företrädd av F. Wagner, avocat,

klagande,

angående en ansökan om uppskov med verkställigheten av det beslut som fattats i form av en förklaring den 23 oktober 2000 av parlamentets talman avseende skiljande av Jean-Marie Le Pen från hans uppdrag som ledamot av Europaparlamentet, i samband med att denne överklagat dom meddelad den 10 april 2003 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen) i mål T-353/00, Le Pen mot parlamentet (REG 2003, s. II-1729),

i vilket de andra parterna är:

Europaparlamentet, företrätt av H. Krück och C. Karamarcos, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

* Rättegångsspråk: franska.

svarande i första instans,

Republiken Frankrike, företrädd av R. Abraham och G. de Bergues samt av L. Bernheim, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten F.G. Jacobs,

följande

Beslut

1 Jean-Marie Le Pen har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 10 maj 2003, med stöd av artiklarna 225 EG och 56 första stycket i domstolens stadga överklagat förstainstansrättens dom av den 10 april 2003 i mål T-353/00, Le Pen mot parlamentet (REG 2003, s. II-1729, nedan kallad den överklagade domen), varigenom förstainstansrätten avvisade den talan denne väckt om ogiltigförklaring av det beslut som fattats i form av en förklaring den 23 oktober 2000 av parlamentets talman avseende skiljande av Jean-Marie Le Pen från uppdraget som ledamot av Europaparlamentet (nedan kallad den omtvistade rättsakten).

2 Genom särskild handling, som inkom till domstolens kansli den 10 juni 2003, har klaganden yrkat uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten.

3 Parlamentet och den franska regeringen inkom med skriftliga yttranden över ansökan om interimistiska åtgärder den 26 respektive den 30 juni 2003. De har yrkat att ansökan om interimistiska åtgärder skall avvisas och i andra hand att den skall avslås.

4 Eftersom parternas skriftliga yrkanden innehåller tillräckligt med uppgifter för att avgöra ansökan behöver parterna inte avge muntliga yttranden.

Tillämpliga bestämmelser

Fördragen

5 I artiklarna 190.4 EG, 21.3 KS och 108.3 EA anges att parlamentet skall utarbeta ett förslag till val av dess ledamöter enligt en i alla medlemsstater enhetlig ordning eller i enlighet med principer som är gemensamma för alla medlemsstater, och att Europeiska unionens råd enhälligt skall fastställa bestämmelser om detta och rekommendera medlemsstaterna att anta bestämmelserna.

1976 års akt

6 Den 20 september 1976 antog rådet beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom om akten om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet (EGT L 278, s. 1). Denna akt bifogades beslutet (i sin ursprungliga lydelse nedan kallad 1976 års akt).

7 Enligt artikel 3.1 i 1976 års akt skall ledamöterna av Europaparlamentet "väljas för en period av 5 år".

8 I artikel 6.1 i 1976 års akt uppräknas de ämbeten och uppdrag som är oförenliga med uppdraget som ledamot av Europaparlamentet, och i artikel 6.2 stadgas att varje medlemsstat "under de förutsättningar som anges i artikel 7.2 [kan] fastställa nationella regler om oförenlighet".

9 I artikel 7.1 i 1976 års akt anges att parlamentets befogenheter omfattar att utarbeta ett förslag till en enhetlig valordning. Hittills har ingen sådan valordning antagits.

10 Artikel 7.2 i 1976 års akt har följande lydelse:

"Tills dess att en enhetlig valordning träder i kraft och om inte annat följer av de övriga bestämmelserna i denna akt skall valförfarandet regleras av varje medlemsstats nationella föreskrifter."

11 Artikel 11 i 1976 års akt har följande lydelse:

"Till dess att den enhetliga valordning som avses i artikel 7.1 träder i kraft skall Europaparlamentet pröva företrädarnas behörighet. I detta syfte skall Europaparlamentet beakta de valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagivit och avgöra sådana tvister som kan uppkomma på grund av bestämmelserna i denna akt, dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till."

12 Artikel 12 i 1976 års akt har följande lydelse:

"1. Till dess att den enhetliga valordning som avses i artikel 7.1 träder i kraft och om inte annat följer av de övriga bestämmelserna i denna akt, skall varje medlemsstat fastställa ett lämpligt förfarande för hur en plats som blir vakant under den femåriga mandattid som avses i artikel 3, skall besättas för den återstående mandattiden.

2. Om en plats blir vakant på grund av gällande nationella bestämmelser i en medlemsstat skall medlemsstaten underrätta Europaparlamentet, som skall beakta denna underrättelse.

I alla andra fall skall Europaparlamentet fastställa när en plats är vakant och underrätta medlemsstaten om detta."

13 Artikel 7 i *Parlamentets arbetsordning* (EGT L 202, 1999, s. 1, nedan kallad parlamentets arbetsordning) i dess lydelse vid tiden för omständigheterna i målet har rubriken "Valprövning". Artikel 7.4 har följande lydelse:

"Utskottet skall se till att medlemsstaternas och unionens myndigheter omgående ger parlamentet alla uppgifter som kan komma att påverka en parlamentsledamots mandat eller ersättarnas rangordning. Är det fråga om en utnämning, skall den dag anges från vilken utnämningen gäller.

När behöriga myndigheter i medlemsstaterna inleder ett förfarande som kan leda till att en ledamot skiljs från sitt uppdrag, skall talmannen begära regelbunden information från dem om hur förfarandet framskrider. Talmannen skall hänvisa ärendet till behörigt utskott, och parlamentet kan yttra sig på förslag av detta utskott."

14 I artikel 8.6 i parlamentets arbetsordning föreskrivs följande:

"Mandatet skall anses ha upphört och platsen vara vakant från och med följande tidpunkter:

— Vid avgång från och med den dag parlamentet konstaterar att platsen är vakant, i enlighet med anmälan.

— Vid utnämning till ett ämbete eller tilldelning av ett uppdrag som är oförenligt med uppdraget som ledamot av Europaparlamentet, antingen på grundval av nationell vallag eller på grundval av artikel 6 i [1976 års akt] från och med den dag som medlemsstaternas eller unionens behöriga myndigheter angivit."

15 I artikel 8.9 i parlamentets arbetsordning föreskrivs följande:

"Parlamentet förbehåller sig rätten att ogiltigförklara det mandat som är under prövning eller att inte fastställa att mandatet är vakant, då det i förbindelse med godkännandet eller upphävandet av mandatet konstateras att felaktigheter eller brister föreligger."

Nationell rätt

16 I artikel 5 i lag nr 77-729 av den 7 juli 1977, om val av ledamöter av Europeiska gemenskapernas församling (JORF av den 8 juli 1977, s. 3579), i den lydelse som är tillämplig i målet (nedan kallad 1977 års lag), anges följande:

"Artiklarna LO 127—LO 130-1 i code électoral (vallagen) är tillämpliga på val [av ledamöter av Europaparlamentet]....

Om en ledamot inte längre är valbar, och valbarheten bortfaller under mandatperioden, skall uppdraget upphöra. Detta skall fastställas genom dekret."

17 Artikel 25 i 1977 års lag har följande lydelse:

"Varje väljare kan inom tio dagar efter det att resultatet av ett val [av ledamöter till Europaparlamentet] har kungjorts överklaga detta till Conseil d'État vad gäller alla frågor som rör tillämpningen av denna lag. Beslut avseende ett sådant överklagande skall fattas i plenum.

Överklagandet har ingen inhiberande verkan."

Bakgrunden till tvisten

18 Klaganden, som den 13 juni 1999 valts till ledamot av Europaparlamentet, hade dessförinnan genom Cour d'appel de Versailles dom av den 17 november 1998 förklarats skyldig till bland annat våld mot tjänsteman i dennes tjänsteutövning då målsägandens ställning varit uppenbar eller känd av gärningsmannen, vilket är ett brott som medför påföljd enligt artikel 222-13 första stycket punkt 4 i den franska code pénal (strafflagen). För detta brott dömdes klaganden till villkorlig dom motsvarande fängelse i tre månader samt till 5 000 franska francs (FRF) i böter. Som tilläggsstraff meddelades förbud för honom att utöva de rättigheter som anges i artikel 131-26 punkt 2 i strafflagen under ett år, vilket dock begränsades till att endast omfatta valbarheten.

19 Eftersom Cour de cassation (Frankrike) genom dom av den 23 november 1999 ogillade klagandens överklagande, fastställde den franske premiärministern i dekret av den 31 mars 2000 i enlighet med artikel 5 andra stycket i 1977 års lag att "[d]å [klaganden] inte längre är valbar skall dennes uppdrag som ledamot av Europaparlamentet upphöra". Detta dekret delgavs klaganden genom skrivelse

av den 5 april 2000 från franska utrikesministeriets generalsekreterare. I skrivelsen angavs att klaganden kunde överklaga nämnda dekret till Conseil d'État (Frankrike) inom två månader från dagen för delgivningen.

20 Vid plenarsammanträdet den 3 maj 2000 meddelade talmannen parlamentets ledamöter att hon den 26 april 2000 från de franska myndigheterna erhållit en skrivelse daterad den 20 april 2000, till vilken bilagts handlingar om skiljande av Jean-Marie Le Pen från hans uppdrag. Hon angav även att hon i enlighet med artikel 7.4 andra stycket i parlamentets arbetsordning avsåg att hänvisa ärendet till utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden (nedan kallat utskottet för rättsliga frågor).

21 Prövningen av klagandens behörighet gjordes av utskottet för rättsliga frågor inom lyckta dörrar vid sammanträden den 4, 15 och 16 maj 2000.

22 Vid plenarsammanträdet den 18 maj 2000 läste parlamentets talman upp en skrivelse, inkommen föregående dag från ordföranden för utskottet för rättsliga frågor, vilken hade följande lydelse:

"Under sammanträdet den 16 maj 2000 återupptog [utskottet för rättsliga frågor] prövningen av [klagandens] ställning.

...

Mot bakgrund av gårdagens beslut att inte redan i detta skede rekommendera parlamentet att formellt förklara att det har mottagit och beaktat dekretet avseende [klaganden], har utskottet undersökt vilka tänkbara lösningar som föreligger. Till stöd för detta beslut har Bernard Tapies fall anförts såsom ett prejudikat som bör följas, vilket innebär att Europaparlamentet inte formellt skall förklara att det har mottagit och beaktat dekretet om skiljandet av klaganden från dennes uppdrag förrän efter det att tidsfristen för överklagande till Conseil d'État löpt ut, eller, i förekommande fall, efter det att ett beslut fattats av den nämnda domstolen."

23 Efter uppläsningen förklarade parlamentets talman att hennes avsikt var att efterkomma "yttrandet från utskottet för rättsliga frågor".

24 Under den debatt som följde mellan flera parlamentsledamöter efter denna förklaring, angav talmannen bland annat "att det i själva verket är parlamentet och inte talmannen som skall förklara att det har mottagit och beaktat rättsakten".

25 Enligt protokollet från detta plenarsammanträde ansåg parlamentets talman efter debatten att Enrique Barón Crespo, som hade begärt att yttrandet från utskottet för rättsliga frågor skulle tas upp till omröstning i parlamentet, slutligen anslutit sig till den ståndpunkt som intagits av Klaus Hänsch, vilken ansåg att någon omröstning inte kunde äga rum, bland annat eftersom det saknades ett formellt förslag från nämnda utskott. Talmannen avslutade med att tillkännage att, i avsaknad av ett "förslag i egentlig mening från utskottet för rättsliga frågor", utgjorde detta ställningstagande "den bästa lösningen för alla".

26 I överklagande till Conseil d'État av den 5 juni 2000 yrkade klaganden att dekretet av den 31 mars 2000 skulle ogiltigförklaras.

27 Den 6 oktober 2000 avslog Conseil d'État Jean-Marie Le Pens överklagande.

28 Genom skrivelse av den 20 oktober 2000 underrättade parlamentets talman klaganden om att hon dagen innan hade mottagit en "officiell underrättelse från behöriga myndigheter i Republiken Frankrike" angående den ovannämnda domen från Conseil d'État och att hon i enlighet med parlamentets arbetsordning och 1976 års akt "vid det fortsatta plenarsammanträdet den 23 oktober 2000 [skulle] förklara att dekretet [av den 31 mars 2000] mottagits och beaktats".

29 I skrivelse av den 23 oktober 2000 upplyste klaganden parlamentets talman om att Conseil d'États ovannämnda dom endast hade meddelats av två underavdelningar i förening, trots att ett sådant beslut enligt artikel 25 i 1977 års lag skulle fattas i plenum, eftersom det var fråga om mandatet för en parlamentsledamot och att han därför ånyo skulle vända sig till Conseil d'État. Han upplyste även om att en nådeansökan ingivits till Republiken Frankrikes president och att en talan hade anhängiggjorts vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna. Klaganden begärde följaktligen att utskottet för rättsliga frågor skulle hålla ett nytt sammanträde, under vilket han och hans advokater skulle tillåtas yttra sig.

30 Vid parlamentets plenarsammanträde den 23 oktober 2000 tog klaganden och andra ledamöter som tillhörde hans politiska parti åter upp de felaktigheter som de franska myndigheterna sades ha gjort sig skyldiga till under det förfarande som ledde fram till Conseil d'États dom av den 6 oktober 2000. Dessa ledamöter begärde att parlamentet inte skulle förklara att det hade mottagit och beaktat rättsakten om skiljandet av klaganden från hans uppdrag, åtminstone inte förrän ärendet på nytt hade hänvisats till utskottet för rättsliga frågor.

31 Enligt protokollet från debatten under sammanträdet den 23 oktober 2000 avgav parlamentets talman, under en punkt på dagordningen med rubriken "Meddelande från talmannen", följande förklaring:

"Jag vill informera er om att jag torsdagen den 19 oktober 2000 från behöriga myndigheter i Republiken Frankrike officiellt delgavs Conseil d'États dom av den 6 oktober 2000, genom vilken [klagandens] överklagande av den franske premiärministerns dekret av den 31 mars 2000 om skiljande av [klaganden] från hans uppdrag som företrädare i Europaparlamentet avslogs.

Jag vill meddela att jag därefter har erhållit en kopia av den ansökan om nåd för [klaganden] som Charles de Gaulle, Carl Lang, Jean-Claude Martinez och Bruno Gollnisch har ingivit till Republiken Frankrikes president Jacques Chirac."

32 Efter denna förklaring gav talmannen ordet till ordföranden i utskottet för rättsliga frågor som avgav följande förklaring:

"Fru talman, [utskottet för rättsliga frågor] enades, efter att ha övervägt frågan vid sammanträdena den 15 och 16 maj 2000, om att rekommendera parlamentet att tillkännagivandet i plenum av parlamentets förklaring att [klaganden] har skiljts från sitt uppdrag som ledamot skulle uppskjutas... till dess att [dennes] tidsfrist för överklagande till Conseil d'État hade löpt ut, eller ett beslut hade fattats av den nämnda domstolen....

Conseil d'État har — såsom nämnts — avslagit överklagandet och vederbörligen underrättat oss om detta avslag. Det finns således inte längre någon anledning att uppskjuta detta tillkännagivande inför församlingen, vilket utgör en skyldighet enligt primärrätten, närmare bestämt artikel 12.2 i [1976 års akt].

Nådeansökan... förändrar inte denna situation, eftersom denna inte utgör en talan inför domstol.... [D]et [är] en åtgärd av statsöverhuvudet som inte berör den franska regeringens dekret, vilket, i enlighet med rekommendationen från utskottet för rättsliga frågor, bör tillkännages i plenum."

33 Efter denna förklaring angav parlamentets talman följande:

"Mot denna bakgrund, och i enlighet med artikel 12.2 i [1976 års akt], förklarar Europaparlamentet att det har mottagit och beaktat den franska regeringens underrättelse om att [klaganden] har skilts från sitt uppdrag som ledamot."

34 Hon uppmanade därför klaganden att lämna plenisalen och avbröt sammanträdet för att underlätta för honom att lämna salen.

35 I skrivelse av den 27 oktober 2000 upplyste parlamentets talman Frankrikes utrikesminister Hubert Védrine om att parlamentet hade mottagit och beaktat dekretet av den 31 mars 2000, och begärde att denne "i enlighet med artikel 12.1 i [1976 års akt] [skulle] tillkännage namnet på den person som [skulle] besätta den lediga platsen [efter klaganden]".

36 Hubert Védrine svarade i en skrivelse av den 13 november 2000 att "Marie-France Stirbois [skulle] efterträda [klaganden] i enlighet med Front nationals vallista till Europaparlamentet".

37 Genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 november 2000, väckte klaganden talan om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten.

38 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, ingav klaganden en ansökan om inhibition och yrkade uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten.

39 Genom beslut av den 26 januari 2001 i mål T-353/00 R, Le Pen mot parlamentet (REG 2001, s. II-125), förordnade förstainstansrättens ordförande följande: "Det beslut som har antagits genom en förklaring av Europaparlamentets talman den 23 oktober 2000 får tills vidare inte verkställas i den del det utgör ett beslut av Europaparlamentet att det har mottagit och beaktat en rättsakt om skiljande av klaganden från dennes uppdrag som ledamot av Europaparlamentet". I beslutet angavs även att beslut om rättegångskostnaderna skulle komma att meddelas senare.

40 Genom den överklagade domen avvisade förstainstansrätten Jean-Marie Le Pens talan om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten och förpliktade denne att ersätta rättegångskostnaderna.

41 Förstainstansrätten fastställde särskilt i punkt 97 i den överklagade domen att "den åtgärd som i förevarande mål har fått bindande rättsverkningar som kan påverka klagandens intressen [var] dekretet av den 31 mars 2000" och att "den [omtvistade] rättsakten inte [var] avsedd att ha några egna rättsverkningar som skiljde sig från dekretets rättsverkningar".

42 Förstainstansrätten fann i punkt 98 i den ovannämnda domen att "den [omtvistade] rättsakten inte [kunde] bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 230 EG" och att talan om ogiltigförklaring därför skulle avvisas utan att det var nödvändigt att pröva de andra grunderna och argumenten i frågan huruvida talan kunde tas upp till sakprövning.

Ansökan om interimistiska åtgärder

Parternas argument

Huruvida ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till sakprövning

43 Den franska regeringen har först och främst ifrågasatt huruvida ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till prövning, eftersom denna inte avser uppskov med verkställigheten av förstainstansrättens överklagade dom, utan uppskov med den rättsakt som var i fråga i första instans. Det är tveksamt om en ansökan om uppskov med verkställigheten i samband med ett överklagande av förstainstansrättens dom, och inte av den rättsakt som denna bedömt i första instans, kan utmynna i något annat än att verkställigheten av förstainstansrättens dom uppskjuts.

44 Om en ansökan om interimistiska åtgärder som ingivits i samband med ett överklagande vidare kunde avse den rättsakt som ifrågasatts i första instans måste detta betyda att denna ansökan utöver överklagandet avser en talan om ogiltigförklaring av denna rättsakt. Förstainstansrätten har funnit att denna talan inte kunde tas upp till prövning, vilket måste innebära att en sådan ansökan skall avvisas.

45 Den franska regeringen anser slutligen att ansökan om interimistiska åtgärder skall avvisas, eftersom det begärda uppskovet inte har den interimistiska karaktär som krävs i enlighet med artikel 39 tredje stycket i domstolens stadga, utan tvärtom kan komma att förorsaka ett oåterkalleligt förhållande, eftersom innevarande mandatperiod löper ut i maj 2004. Om domstolen fastställer den överklagade domen kan en sådan dom inte verkställas om det sökta uppskovet beviljats.

46 Parlamentet har hävdat att syftet med ansökan om interimistiska åtgärder överskrider gemenskapens behörighet och institutionernas befogenheter. Det framgår av 1976 års akt att medlemsstaterna och inte gemenskapen har exklusiv behörighet att avgöra huruvida en ledamot skall skiljas från sitt uppdrag. Det finns ingen rättslig grund som gör det möjligt för gemenskapsdomstolen att ens tillfälligt återinsätta klaganden i dennes ställning som parlamentsledamot eller att ålägga Republiken Frankrike att göra detta. Den franska regeringen har i huvudsak anfört samma argument.

47 Parlamentet har även åberopat att det framgår av den överklagade domen att "det är uppenbart att talan i huvudsaken inte kan tas upp till prövning". Inga tvingande rättsverkningar följer av den omtvistade rättsakten och denna kan inte jämställas med ett beslut som berör klaganden direkt och personligen. Detta framgår tydligt av att gemenskapen inte är behörig att avgöra sådana frågor om oförenlighet och om att inte vara valbar som följer av tillämpningen av nationell rätt.

Fumus boni juris [huruvida de begärda åtgärderna omedelbart framstår som befogade]

48 För att styrka sitt påstående om *fumus boni juris* avseende ansökan om interimistiska åtgärder har klaganden gjort gällande argument som hänför sig till huruvida talan om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten kan tas upp till prövning.

49 Den omtvistade rättsakten uppfyller enligt klaganden samtliga villkor för att kunna göras till föremål för en talan om ogiltigförklaring. Den skall nämligen uppfattas som en rättsakt från parlamentet med slutgiltiga rättsverkningar som inte endast berör parlamentets interna krets. Avskiljandet av klaganden från dennes uppdrag har kungjorts eller fastslagits genom denna rättsakt, vilket förändrat dennes rättsliga ställning.

50 Förstainstansrättens resonemang var i detta avseende motsägelsefullt, eftersom rätten i punkt 97 i den överklagade domen fann att "den [omtvistade] rättsakten inte [var] avsedd att ha några egna rättsverkningar som skiljde sig från dekretets [av den 31 mars 2000] rättsverkningar". I punkt 91 i ovannämnda dom fastslog förstainstansrätten emellertid att parlamentet har en "kontrollbehörighet... i detta sammanhang" även om denna behörighet är "synnerligen begränsad".

51 Klaganden har vidare åberopat ett antal argument som hänför sig till tvisten i sak och gjort gällande att den omtvistade rättsakten är rättsstridig ur både "extern" och "intern" synpunkt.

52 Beträffande rättsaktens externa rättsenlighet har klaganden för det första anfört en grund avseende åsidosättande av väsentliga förfaranderegler. Dels skulle klaganden enligt artikel 7.4 andra stycket i parlamentets arbetsordning ha sammankallat utskottet för rättsliga frågor innan skiljandet från uppdraget kungjordes under plenarsammanträdet den 23 oktober 2000, vilket i motsats till tidigare praxis inte gjordes. Dels gavs klaganden inte tillfälle att yttra sig vid något tillfälle under förfarandet, vilket strider mot principen om rätten till försvar.

53 Klaganden har för det andra åberopat att parlamentets talman inte hade befogenhet att uttala sig i parlamentets namn, eftersom rättslig grund för detta

saknas. Klaganden anser att parlamentet rätteligen skulle ha uttalat sig om huruvida han skulle skiljas från sitt uppdrag. Att hänvisa ärendet till utskottet för rättsliga frågor i enlighet med artikel 7 om valprövning innefattade att parlamentet självt skulle uttala sig.

54 Beträffande den omtvistade rättsaktens interna rättsenlighet har klaganden för det första gjort gällande att den parlamentariska immunitet åsidosatts som föreskrivs i artikel 4.2 i 1976 års akt. En begäran att häva denna immunitet skulle ha riktats till parlamentet innan det förfarande inleddes som ledde fram till att han dömdes.

55 Klaganden har för det andra åberopat ett antal argument som hänför sig till rättssäkerheten och till "iakttagandet av gemenskapens rättsordning". Härigenom har klaganden avsett att slå fast att parlamentet, med hänsyn till gemenskapsrättens utveckling, bör ha exklusiv behörighet att fastställa eller besluta att en av parlamentsledamöterna skall skiljas från sitt uppdrag. Således är det enligt artikel 10 EG, "principen om parlamentets oberoende", vilken upprepas i artikel 2 i parlamentets arbetsordning, de allmänna direkta valen av parlamentets ledamöter, bestämmelserna i fördraget om Europeiska unionen om unionsmedborgarskap och utvidgningen av parlamentets behörighet hädanefter uteslutet att en medlemsstat kan tillerkännas exklusiv behörighet att avgöra huruvida en parlamentsledamot skall skiljas från sitt uppdrag. Det strider vidare mot gemenskapens rättsordning att anse att premiärministerns behörighet med stöd av 1977 års lag skulle vara tillräcklig, eftersom denna lag måste anses utgöra en åtgärd för tillämpningen av gemenskapens rättsordning.

56 Parlamentet har bestritt att *fumus boni juris* föreligger avseende ansökan om interimistiska åtgärder.

57 Med avseende på huruvida talan om ogiltigförklaring kan tas upp till prövning har parlamentet inledningsvis hävdat att en "*fumus mali juris*" uppkommit genom den överklagade domen som det ankommer på klaganden att undanröja, vilket denne inte gjort.

58 Det framgår av artikel 7.2 i 1976 års akt att förfarandet enligt artikel 12.2 första stycket i 1976 års akt avseende vakant plats skall regleras genom nationella föreskrifter.

59 Att gemenskapen inte har någon behörighet på området betyder inte att det förfarande i vilket beaktats att klaganden skiljts från sitt uppdrag kan kvalificeras som en rättsakt som förändrat klagandens rättsliga ställning i den mening som avses i artikel 230 EG. Förändringen av klagandens rättsliga ställning följde av de nationella bestämmelser som 1976 års akt hänvisar till. Det ankommer inte på domstolen att pröva huruvida åtgärder är rättsenliga som vidtagits av nationella myndigheter i en medlemsstat i enlighet med interna rättsregler.

60 I ansökan om interimistiska åtgärder har dessutom inte angivits vilka delar av den överklagade domen som avses. De flesta av de grunder som klaganden åberopat till stöd för överklagandet är begränsade till att upprepa de grunder som åberopats vid förstainstansrätten och överklagandet kan därför inte tas upp till prövning på dessa grunder. Vad beträffar det påstådda motsatsförhållandet mellan punkterna 91 och 97 i ovannämnda dom finns det inte något motsägelsefullt i att parlamentet tillerkänns en kontrollbehörighet som begränsas till vissa faktiska omständigheter, samtidigt som det sägs att sådana kontroller inte är avsedda att ha några egna rättsverkningar.

61 Parlamentet har i andra hand utvecklat grunder avseende tvisten i sak.

62 Parlamentet har härvid hävdat att klagandens talan om ogiltigförklaring saknar grund, eftersom den i verkligheten syftar till ogiltigförklaring av en rättsakt som härrör från franska nationella myndigheter, vilka ensamma har behörighet att avgöra om klaganden skall skiljas från sitt uppdrag.

63 Parlamentet har inte åsidosatt tillämpliga förfaranderegler. I synnerhet avser det förfarande som föreskrivs i artikel 7.4 andra stycket i parlamentets arbetsordning inte förhållandena i förevarande mål. Det hade dessutom varit olämpligt och onödigt att hänvisa ärendet till utskottet för rättsliga frågor en andra gång.

64 Den grund som avser att parlamentets talman inte haft befogenhet att anta den omtvistade rättsakten saknar grund. Frågan om huruvida klaganden skulle skiljas från sitt uppdrag debatterades nämligen under plenarsammanträdet den 18 maj 2000 och det var parlamentet och inte dess talman som beaktade detta avskiljande vid plenarsammanträdet den 23 oktober 2000.

65 Den grund enligt vilken den parlamentariska immuniteten påstås ha åsidosatts avser en medlemsstats agerande och saknar således relevans. Den parlamentariska immunitet som klaganden åtnjutit har i vart fall inte åsidosatts. Denna begränsas nämligen enligt fransk rätt till frihetsberövande eller frihetsinskränkande åtgärder, men utsträcks inte till straffrättsliga förfaranden.

66 Klagandens argument avseende skada för rättssäkerheten och åsidosättande av gemenskapens rättsordning överensstämmer inte med nuvarande gemenskapsrätt. I detta avseende återfinns tillämpliga bestämmelser fortfarande i 1976 års akt.

67 Även den franska regeringen anser att de grunder som klaganden åberopat inte är av så allvarligt slag att de kan utgöra grund för *fumus boni juris*.

68 Beträffande huruvida talan om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten kan tas upp till prövning ansluter sig den franska regeringens argument i sak till dem som parlamentet åberopat i punkterna 57—60 i detta beslut.

69 Beträffande rättsaktens externa rättsenlighet har den franska regeringen hävdat att det inte förekommit några formella felaktigheter i parlamentets förfarande när parlamentet beaktade att klaganden hade skiljts från sitt uppdrag. Den franska regeringen har betonat att det med beaktande av att parlamentet har en begränsad behörighet i frågan inte finns formella krav för en sådan rättshandling. Med avseende på rättsaktens interna rättsenlighet har den franska regeringen hänvisat till parlamentets argumentering vid förstainstansrätten. Av denna framgår att klagandens grunder inte kan anses vara seriösa.

Kravet på skyndsamhet

70 För att visa att ansökan om interimistiska åtgärder uppfyller kravet på skyndsamhet har klaganden anfört att det på grund av den omtvistade rättsakten är omöjligt för honom att fullfölja sitt mandat, vilket utgör en allvarlig och irreparabel skada. Klaganden har i detta avseende erinrat om att parlamentsledamöternas mandat är begränsat till fem år och att han av dessa bara har ett år kvar.

71 Parlamentet har hävdat att det inte fastslagits att det föreligger ett krav på skyndsamhet. Det är uppenbart att parlamentsledamöternas mandat är tidsbegränsat. Det är lika uppenbart att det är omöjligt för den som skiljts från sitt uppdrag att fullfölja detta. Parlamentsuppdraget är i sig, och abstrakt beaktat, inte av sådan betydelse att det sökta uppskovet är befogat. I ett konkret sammanhang skall uppskovet vägras när det är uppenbart att talan inte kan prövas eller när det är uppenbart att talan inte kan vinna bifall på de grunder som åberopats till stöd för denna.

72 Den franska regeringen har hävdat att den skada klaganden lidit inte skulle upphöra genom den sökta interimistiska åtgärden, eftersom denna skada inte beror på den omtvistade rättsakten, beträffande vilken klaganden har begärt att verkställigheten skall uppskjutas, utan på den åtgärd för att skilja honom från uppdraget som följer av de franska myndigheternas beslut.

Bedömning

73 Domstolen erinrar inledningsvis om att enligt artikel 242 EG skall talan som förs vid domstolen inte hindra verkställighet.

74 Om domstolen anser att omständigheterna så kräver får domstolen emellertid i enlighet med artiklarna 242 EG och 243 EG i ärenden som anhängiggjorts vid den förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten eller föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.

75 Enligt artikel 83.1 i domstolens rättegångsregler kan en ansökan enligt artikel 242 EG om uppskov med verkställighet av en rättsakt som har utfärdats av en institution endast prövas om sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten vid domstolen.

76 Enligt artikel 83.2 i rättegångsreglerna skall i en ansökan som grundas på artiklarna 242 EG och 243 EG anges föremålet för tvisten, de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad.

77 Enligt fast rättspraxis kan uppskov med verkställigheten och andra interimistiska åtgärder beviljas av domstolen om det har fastställts att beviljandet vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogat (*fumus boni juris*) och att åtgärderna ställer krav på skyndsamhet på så sätt att de — för att undvika att den som ansöker om de interimistiska åtgärderna orsakas allvarlig och irreparabel skada — måste beviljas och ha verkan redan innan målet har avgjorts i sak. Domstolen skall även i förekommande fall göra en avvägning mellan de föreliggande intressena (se bland annat, beslut av den 25 juli 2000 i mål C-377/98 R, Nederländerna mot parlamentet och rådet, REG 2000, s. I-6229, punkt 41, och av den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73).

Huruvida ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till prövning

78 Den ansökan som utgör föremålet för detta interimistiska förfarande har samband med överklagandet av förstainstansrättens dom genom vilken förstainstansrätten avvisade klagandens talan om ogiltigförklaring. Eftersom ansökan, utöver uppskov med verkställigheten av den överklagade domen, avser tillfälligt uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten, vilken utgjorde föremålet för denna talan, går ansökan helt visst utanför den formella ramen för det överklagande som den hänför sig till.

79 Om man tolkade artikel 83.1 i domstolens rättegångsregler så att domstolen i ett mål om överklagande inte var behörig att besluta om uppskov med verkställigheten av den rättsakt som ifrågasatts i första instans skulle det emellertid få till följd att sökanden berövades alla möjligheter till interimistiskt skydd vid ett stort antal överklaganden och särskilt när yrkandet att förstainstansrättens dom skall upphävas grundas på att dennas beslut att avvisa talan ifrågasätts.

80 En sådan tolkning vore oförenlig med rätten till ett verksamt rättsligt skydd, vilken utgör en allmän rättsprincip som ligger till grund för medlemsstaternas

gemensamma konstitutionella traditioner Denna princip har även fastställts i artiklarna 6 och 13 i den europeiska konventionen av den 4 november 1950 angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (se dom av den 15 maj 1986 i mål 222/84, Johnston, REG 1986, s. 1651, punkt 18).

81 Rätten till ett fullständigt och verksamt rättsligt skydd som enskilda har enligt gemenskapsrätten innefattar nämligen bland annat att interimistiskt skydd kan ges dem om det är nödvändigt för att ett framtida slutligt avgörande skall få full verkan (se bland annat dom av den 19 juni 1990 i mål C-213/89, Factortame m. fl., REG 1990, s. I-2433, punkt 21, svensk specialutgåva, volym 10, s. 435, och av den 21 februari 1991 i de förenade målen C-143/88 och C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen och Zuckerfabrik Soest, REG 1991, s. I-415, punkterna 16—18, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-19, och beslut av den 3 maj 1996 i mål C-399/95 R, Tyskland mot kommissionen, REG 1996, s. I-2441, punkt 46, och av den 29 januari 1997 i mål C-393/96 P(R), Antonissen mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. I-441, punkt 36).

82 I en situation liknande den i förevarande mål utgör beviljande av uppskov med verkställigheten av den överklagade domen en åtgärd som för sig vore verkningslös för att säkerställa klagandens rättigheter, för det fall att dennes yrkanden slutligen skulle komma att bifallas.

83 Ansökan om interimistiska åtgärder har dessutom grundats på artikel 243 EG, enligt vilken domstolen får föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder i ärenden som anhängiggjorts vid den.

84 Enligt artikel 83.1 andra stycket i rättegångsreglerna kan emellertid en ansökan om interimistiska åtgärder som ingivits enligt artikel 243 EG endast prövas om den ingivits av en part i ett mål som är anhängigt vid domstolen och har samband med det målet. Dessa villkor är uppfyllda i förevarande mål.

85 Förevarande ansökan om interimistiska åtgärder kan således inte avvisas på den grunden att syftet är att uppnå uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten, vilken ifrågasatts i första instans.

86 Den argumentation kan inte godtas som avser att den omständigheten att förstainstansrätten avvisat talan om ogiltigförklaring med nödvändighet medför att ansökan om interimistiska åtgärder skall avvisas. Det är nämligen tillräckligt att konstatera att en sådan tolkning skulle innebära att interimistiska åtgärder systematiskt nekades i alla fall där, såsom i förevarande fall, den dom som utgör föremål för överklagandet enbart avser huruvida talan kan tas upp till prövning. En sådan tolkning vore därmed oförenlig med den allmänna principen om rätten till ett verksamt rättsligt skydd, vilken angivits i punkterna 80 och 81 i detta beslut.

87 Slutligen kan den grund som avser att det sökta uppskovet inte har en interimistisk karaktär och kan komma att förorsaka ett oåterkalleligt förhållande inte skiljas från bedömningen av behovet av skyndsamhet eller från avvägningen mellan föreliggande intressen. Denna grund förefaller däremot sakna relevans med avseende på bedömningen av om ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till prövning.

88 Av vad ovan anförts framgår att ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till prövning.

Fumus boni juris

89 Domstolen erinrar om att förstainstansrätten i den överklagade domen begränsat sig till att avvisa klagandens talan om ogiltigförklaring, eftersom den omtvistade rättsakten, genom vilken parlamentet beaktat att klaganden skiljts från sitt uppdrag, inte har någon rättsverkan.

90 Härav följer att ett uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten inte omedelbart kan anses vara rättsligt befogad med stöd av de grunder och argument som klaganden anfört mot den överklagade domen, enligt vilken talan om ogiltigförklaring avvisats, hur välunderbyggda dessa grunder och argument än är. För att styrka att villkoret om *fumus boni juris* är uppfyllt måste klaganden dessutom visa att det begärda uppskovet omedelbart framstår som befogat mot bakgrund av de grunder och argument som i samband med talan om ogiltigförklaring åberopats till stöd för att denna rättsakt inte är lagenlig.

91 Avseende de grunder och argument som klaganden åberopat till stöd för sitt överklagande och som avser förstainstansrättens avvisningsbeslut erinrar domstolen om att den enligt artikel 230 första stycket EG "skall granska lagenligheten av... sådana rättsakter som antas av Europaparlamentet och som skall ha rättsverkan i förhållande till tredje man".

92 Enligt fast rättspraxis utgör enbart sådana åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen, genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning, rättsakter och beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 230 EG (se bland annat beslut av den 8 mars 1991 i mål C-66/91 och C-66/91 R, Emerald Meats mot kommissionen, REG 1991, s. I-1143, punkt 26, och av den 13 juni 1991 i mål C-50/90, Sunzest mot kommissionen, REG 1991, s. I-2917, punkt 12, och dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. 2639, punkt 9, svensk specialutgåva, volym 6, s. 225, av den 5 oktober 1999 i mål C-308/95, Nederländerna mot kommissionen, REG 1999, s. I-6513, punkt 26, och av den 22 juni 2000 i mål C-147/96, Nederländerna mot kommissionen, REG 2000, s. I-4723, punkt 25). Däremot kan en rättsakt som inte medför några rättsverkningar och som inte heller är avsedd att medföra sådana verkningar inte bli föremål för en talan om ogiltigförklaring (se bland annat domstolens dom av den 27 mars 1980 i mål 133/79, Sucrimex och Westzucker mot kommissionen, REG 1980, s. 1299, punkterna 17—19, beslut av den 17 maj 1989 i mål 151/88, Italien mot kommissionen, REG 1989, s. 1255, punkt 22, samt dom av den 5 oktober 1999 i det ovannämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkt 27, och av den 22 juni 2000 i det ovannämnda målet Nederländerna mot kommissionen, punkt 26).

93 En bedömning av de olika språkversionerna av artikel 12.2 i 1976 års akt som parlamentet har hänvisat till, ger vid första anblicken inte något stöd för att ge

uttrycket "skall beakta" som finns i denna bestämmelse en annan innebörd än det har i det gängse rättsliga språkbruket. I detta avses med uttrycket i princip inte en rättsakt som skall ha tvingande rättsverkningar liknande ett beslut, utan tvärtom en rättsakt genom vilken en omständighet skall formaliseras, nämligen att ha tagit emot upplysningar eller tagit del av ett beslut som fattats av någon annan.

94 En åtskillnad görs i artikel 12.2 i 1976 års akt mellan det fall då en plats blir vakant på grund av gällande nationella bestämmelser i en medlemsstat, varvid medlemsstaten skall "underrätta Europaparlamentet som skall beakta denna underrättelse" och alla andra fall i vilka "Europaparlamentet [skall] fastställa när en plats är vakant och underrätta medlemsstaten om detta". Tolkningen att platsen i det första fallet inte är vakant på grund av en rättsakt från parlamentet utan på grund av nationella bestämmelser förstärks vid första påseendet av denna åtskillnad.

95 Av artikel 12.2 i 1976 års akt jämförd med artikel 8.9 i parlamentets arbetsordning, i vilken föreskrivs att detta endast under vissa omständigheter har möjlighet att inte "fastställa" att mandatet är vakant, framgår, likaså vid första anblicken, att denna möjlighet inte avser fall då en sådan vakans följer av nationella bestämmelser.

96 Förstainstansrätten har visserligen i punkt 91 i den överklagade domen fastslagit att parlamentet har en kontrollbehörighet i detta sammanhang, även om denna "i huvudsak inskränker... sig till att kontrollera att det är materiellt riktigt att den berördes plats är vakant". Klagandens argument att utövandet av en sådan kontrollbehörighet, även om den är begränsad, skall kunna göras till föremål för domstolsprövning, vilken skall åligga gemenskapsdomstolarna, kan inte omedelbart underkännas. De argument som parlamentet och den franska regeringen anfört till stöd för att utövandet av kontrollbehörigheten inte är avsett att ha några egna rättsverkningar förefaller emellertid rimliga.

97 Av vad anförts följer att frågan huruvida talan om ogiltigförklaring kan tas upp till prövning på grund av den omtvistade rättsaktens karaktär väcker rättsliga frågor som går utöver den av nödvändighet summariska bedömning som kan göras i ett interimistiskt förfarande och domstolen måste besvara dessa frågor i sitt avgörande av överklagandet. Det framgår således inte vid första påseendet att överklagandet skall avvisas.

98 Beträffande de grunder och argument som klaganden åberopat och som avser tvisten i sak anger domstolen att förstainstansrätten inte har bedömt dessa och att det inte åligger domstolen att bedöma dessa i samband med det överklagande som anhängiggjorts vid den. Om den överklagade domen upphävas återförvisas målet till förstainstansrätten som i regel bedömer dessa grunder och argument.

99 Efter att ha bedömt samtliga de grunder och argument som framlagts av parterna i samband med förevarande ansökan om interimistiska åtgärder, kommer domstolen till slutsatsen att parlamentets och kommissionens uppfattning förefaller stödjas av argument som vid en första granskning förefaller lika rimliga som dem som klaganden åberopat.

100 Av vad anförts följer att sökanden inte har visat att det föreligger ett särskilt tydligt fall av *fumus boni juris*, men att det i detta skede av förfarandet inte kan anses att hans grunder och argument helt saknar rättslig grund. Under dessa omständigheter kan ansökan om uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten inte avslås av detta skäl (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 31 januari 1991 i mål C-345/90 P-R, parlamentet mot Hanning, REG 1991, s. I-231, punkterna 29 och 30, av den 17 juli 2001 i mål C-180/01 P-R, kommissionen mot NALOO, REG 2001, s. I-5737, punkterna 49 och 51, av den 8 maj 2003 i mål C-39/03 P-R, kommissionen mot Artegodan m.fl., REG 2003, s. I-4485, punkt 40, och av den 20 juni 2003 i mål C-156/03 P-R, kommissionen mot Laboratoires Servier, REG 2003, s. I-6575, punkt 34).

Kravet på skyndsamhet och intresseavvägningen

101 Vad gäller kravet på skyndsamhet erinrar domstolen om att ändamålet med ett interimistiskt förfarande är att säkerställa att det kommande slutliga avgörandet får full verkan, i syfte att undvika luckor i det rättsskydd som domstolen skall säkerställa (se bland annat beslut av den 12 december 1968 i mål 27/68 R, Renckens mot kommissionen, REG 1969, s. 274, 276, samt besluten i de ovannämnda målen Tyskland mot kommissionen, punkt 46, Antonissen mot rådet och kommissionen, punkt 36, och kommissionen mot NALOO, punkt 52). För att uppnå detta syfte skall frågan huruvida en ansökan om interimistiska åtgärder ställer krav på skyndsamhet bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden åsamkas allvarlig och irreparabel skada (se beslut av den 25 mars 1999 i mål C-65/99 P(R), Willeme mot kommissionen, REG 1999, s. I-1857, punkt 62, samt besluten i de ovannämnda målen kommissionen mot NALOO, punkt 52, och kommissionen mot Laboratoires Servier, punkt 35).

102 Med beaktande av att parlamentsledamöternas mandat enligt artikel 3.1 i 1976 års akt är begränsat till fem år och att det är omöjligt för den som skiljts från sitt uppdrag att fullfölja verksamheten som ledamot av Europaparlamentet, framstår det i förevarande fall tydligt att klaganden kommer att åsamkas irreparabel skada om uppskov med verkställigheten inte beviljas.

103 Påståendet att det är omöjligt att avbryta den åberopade skadan genom den sökta interimistiska åtgärden skall lämnas utan avseende i förevarande fall. Interimistiska åtgärder som inte är ägnade att hindra den allvarliga och irreparabla skada som åberopas av sökanden kan förvisso än mindre anses vara nödvändiga i det avseendet (beslut av den 30 april 1997 i mål C-89/97 P(R), Moccia Irme mot kommissionen, REG 1997, s. I-2327, punkt 44, och av den 12 februari 2003 i mål C-399/02 P(R), Marcuccio mot kommissionen, REG 2003, s. I-1417, punkt 26). För att göra en sådan bedömning i förevarande mål skulle emellertid domstolens ordförande med säkerhet tvingas att ta ställning till den exakta omfattningen av parlamentets behörighet i fråga om att skilja en ledamot från dennes uppdrag, vilket med nödvändighet skulle leda till att prövningen av saken i målet föregreps.

104 Domstolen finner det således fastslaget att det föreligger ett krav på skyndsamhet.

105 För att bedöma nödvändigheten av det sökta uppskovet, skall emellertid den åberopade skadan analyseras mot bakgrund av samtliga förevarande intressen (beslut av den 29 juni 1993 i mål C-280/93 R, Tyskland mot rådet, REG 1993, s. I-3667, punkt 29, av den 24 september 1996 i de förenade målen C-239/96 R och C-240/96 R, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-4475, punkt 67, och av den 29 juni 1999 i mål C-107/99 R, Italien mot kommissionen, REG 1999, s. I-4011, punkt 89).

106 Det är fastslaget att den allvarliga och irreparabla skadan, som utgör ett rekvisit för skyndsamheten, även utgör den första omständighet som beaktas vid den jämförelse som görs vid intresseavvägningen (beslut av den 22 april 1994 i mål C-87/94 R, kommissionen mot Belgien, REG 1994, s. I-1395, punkt 27). Mer specifikt måste denna jämförelse leda till att domstolen som skall besluta i det interimistiska förfarandet prövar om en eventuell ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten av den domstol som dömer i saken skulle göra det möjligt att undanröja den situation som skulle uppstå på grund av rättsaktens omedelbara verkställighet och omvänt om uppskov med verkställigheten av rättsakten skulle utgöra hinder för dess fulla verkan för det fall att talan i saken ogillades (se bland annat beslut av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 50, och av den 12 juli 1996 i mål C-180/96 R, Förenade kungariket mot kommissionen, REG 1996, s. I-3903, punkt 89).

107 I förevarande fall skulle ett avgörande i sak till klagandens fördel inte undanröja den situation som skulle bli följden om den omtvistade rättsakten verkställdes omedelbart, eftersom en sådan dom med största sannolikhet skulle meddelas efter det att mandatperioden kommit till ända då den skada som klaganden åberopat — nämligen att denne fråntas sin ställning som parlamentsledamot — skulle vara oåterkallelig.

108 Denna skada måste vägas mot risken för att avskiljandet av klaganden från dennes uppdrag till följd av en fällande brottmålsdom som vunnit laga kraft

skulle komma att sakna all verkan om det sökta uppskovet beviljades. Med hänsyn till att nästa val till parlamentet ligger nära i tiden kommer domstolens avgörande av överklagandet och, för det fall klagandens talan bifalles, en eventuell dom i saken, att meddelas först efter det att mandatperioden kommit till ända. Om talan rörande huvudsaken ogillas får ett uppskov med verkställigheten till följd att den omtvistade rättsakten slutgiltigt förlorar all verkan och att verkställigheten av avgöranden av en medlemsstats brottmålsdomstolar omintetgörs. Parlamentets och mer allmänt gemenskapens intresse av att parlamentets sammansättning är rättsenlig och Republiken Frankrikes, såsom den medlemsstat vars lagstiftning utgör grunden för det ifrågavarande skiljandet från uppdrag, intresse av att den omtvistade rättsakten vidmakthålls är vid dessa förhållanden av avsevärt större betydelse än att det sökta uppskovet beviljas.

109 Vid intresseavvägningen i förevarande förfarande skall dessutom den omständigheten beaktas att klaganden redan åtnjutit uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten under hela förfarandet vid förstainstansrätten, det vill säga under mer än två år.

110 Domstolen erinrar slutligen om att den mer eller mindre allvarliga karaktären i de grunder som åberopats för att *fumus boni juris* skall fastställas kan beaktas av den domstol som prövar ansökan om en interimistisk åtgärd vid dess bedömning av kravet på skyndsamhet och i förekommande fall även vid intresseavvägningen (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Österrike mot rådet, punkt 110 och beslut av den 11 april 2002 i mål C-481/01 P(R), NDC Health mot IMS Health och kommissionen, REG 2002, s. I-3401, punkt 63).

111 Vid dessa förhållanden och i avsaknad av grunder av så allvarligt slag att *fumus boni juris* framträder särskilt starkt finner domstolen att skäl saknas att bevilja uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten.

112 Följaktligen skall ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**

2) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 31 juli 2003

R. Grass
Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias
Ordförande